

De faktiske forhold i jernindustrien

'Organet for den højeste oplysning af det danske folk' er med temaserien 'Bordellet – en arbejdsplads i Danmark' gået under cover som kaffedamer i sexindustrien for at tage læserne med helt ned i blondetrussens forførende univers. Hovedfortællingen synes at være, at prostitution er et hyggeligt og harmløst arbejde, en frigørende kvindekamp. Og hvilke kvinder! Universitetsstuderende, socialrådgivere og lærervikarer, der hellere vil prostituere sig end arbejde til almindelig løntarif, når blot de ikke kaldes for ludere og ingen ved, hvem de er – profiler, der ligger meget langt fra gennemsnitsprofilen på en prostitueret i Danmark.

Ingen gennemsnitlige forstads- eller provinsbordeller, ofte med en håndfuld udenlandske kvinder, ville åbenbart have to journalister på nakken i 9 måneder – påfaldende. Elitebordellet ville til gengæld gerne. Forståeligt. For bordelejereren er en af Sexarbejdernes Interesseorganisations (SIO) topfigurer. Hendes politiske projekt har i 10 år været at få befolkningen og politikerne til at tro, at prostitution er et fornøjeligt og uskadeligt arbejde. Derfor bør rufferiparagraffen afskaffes, så det bliver lovligt at tjene på andres prostitution, det, hun kalder 'rettigheder'. En uges gratis omtale i Politiken er effektiv branding af den diskurs. Alt må da også fortælles – undtagen lige, hvordan pengeløstikken fungerer.

Den havde ellers været oplysende at kende, for penge er kvinders største begrundelse for at blive prostituerede. Læseren får dog at vide, at sexkøbernes kontanter puttes i kuverter, og at en del afhentes af bordelmutter. Ingen dokumentation, kassebon'er eller regnskaber, der kan kontrolleres. En kritisk journalistisk refleksion over, om man er vidne til rufferi, er ikke at finde i artiklen.

Temaseriens dokumentariske stil signalerer høj troværdighed, der krydres med faktaoplysninger. Hovedkilden er SFI-undersøgelsen 'Prostitution i Danmark'. Den er blevet kritiseret for bl.a. en ikke-repræsentativ statistik, overrepræsentation af særligt aktive danske bordelprostituerede, manglende data om de udenlandske prostituerede og generalisering på et tyndt datagrundlag. Undersøgelsen giver et misvisende billede af prostitueredes forhold; især hvad angår vold og overlevelsesmekanismer i prostitution, skiller den sig ud fra andre landes undersøgelser.

Det ser Politiken bort fra. I stedet cementeres påstande fra SFI og Servicestyrelsen om, at det ikke kan hævdes, at prostitution fører til generelle helbredsmæssige problemer, eller at nedlukning af psyken og manglende evner til at indgå i intime forhold er en følge af prostitution. Tager alle de tidligere prostituerede, der sidder i behandlings- og støtteforløb i projekter for ca. 40 mio. kr. årligt så fejl?

Også kvindehandlen faktabehandles: 'I første halvår af 2012 var 31 kvinder blevet handlet'. Jamen så er kvindehandel vel ikke et særligt stort problem, eller? Faktum er, at der efterforskes meget lidt i sexindustrien, og at næsten ingen anerkendes som ofre, bl.a. p.g.a. en restriktiv udlændingepolitik. At der kun anerkendes 31 ofre på et halvt år, betyder ikke, at der ikke er flere. For nogle dage siden skrev Nordjyske, at antallet af udenlandske prostituerede i Nordjylland stiger. For noget tid siden oplyste Midt- og Vestjyllands politikreds, at op mod 80 procent af kvinderne på politikredsens bordeller var handlet til prostitution.

Den organiserede kriminalitet får også et ord med på vejen: 'Politiet konkluderede i 2010, at intet tyder på, at »større sammenhængende netværk af kriminelle«, eksempelvis rockere, er involveret i bagmandsvirksomhed.' Kasper Vetter, afhoppet HA'er havde en helt anden historie at fortælle. Han var

med i HA's Red Light Crew. Ingen andre har turdet fortælle om de 'faktiske forhold i jernindustrien'. Kunne politiets påstand dække over manglende efterforskning?

Politiken har foretaget et bevidst redaktionelt valg. Man holder mikrofonen for sexarbejderlobbyister, der giver indtryk af, at prostitution er et helt almindeligt arbejde. Mens man har fravalgt fortællingen om de mange kvinder, der ikke klarede at være i prostitution - selv om de havde valgt det selv.

Det har ellers ikke skortet med modige kvinders gribende beretninger om virkeligheden i prostitution, her et lille udpluk: Polske Joanna, der solgte sig i 4½ år fra jyske bordeller, udsat for overgreb på overgreb fra sexkøbende mænd. Hun druknede smerten med vodka og piller. Nigerianske Rose, kidnappet som 17-årig, brændemærket og solgt til sex i 8 år. Så slap hun fri og fik ophold i Danmark. Danske Tanja Rahm: 'Alle mænd var nogle svin'. Tanja kæmper, 10 år efter hun forlod bordellet, stadig med at genvinde tilliden til mænd. Lita Malmberg, der stolt bar sin prostitution som en lysende krone, men den var fuld af ødelæggende torne. Lita beder i dag samfundet om at ansvarliggøre mænd ved at kriminalisere sexkøb. Christina Christensen, der som bordel- og barprostitueret stod frem i aviserne og sloges for, at prostitution var et frit valg og et fint arbejde, ligesom SIO-lobbyisterne. Christina endte i gadeprostitution og stofmisbrug. Hun er i dag fortaler for, at sexkøb bør straffes på lige fod med andre seksuelle overgreb. Tiller Lorentzen, der mod alle odds ved egen kraft rejste sig fra stofmisbrug og gadeprostitution og skabte sig en tilværelse med arbejde og tryghed. Odile Poulsen, der i flere bøger fortæller om, hvor overgribende og ødelæggende prostitution er. Og hvor tæt prostitution er koblet til andre former for seksuelle overgreb.

Listen over kvinder, der har lagt idylliseringen af prostitution bag sig, har trodset stigmatiseringen og har fortalt om de ydmygelser og overgreb, de er blevet udsat for af sexkøbende mænd, er lang.

Hvordan lyder mon deres version af 'Bordellet – en arbejdsplads i Danmark'? Én ting er sikkert: deres historier har ingen happy ending.